

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala, v právní věci žalobce L., s. r. o., zast. Mgr. Janou Turkovou, advokátkou Patentové, známkové a advokátní kanceláře se sídlem v Praze 3, Husinecká 11a, proti žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2000 č. 0 – 121777 – 97,

t a k t o :

Žaloba se odmítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se vrací částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, která bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí,

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 17. 4. 2000 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2000, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 2. 1999 o zamítnutí námitek proti zápisu zveřejněného slovního označení „M.“ firmy M., do rejstříku ochranných známek, přihlášeného pod sp. z n. xx, s odůvodněním, že předmětné označení není zaměnitelné se starším označením „D“, jehož držitelem je žalobce.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Pravomoc soudů ve správním soudnictví je ovšem omezena na poskytování ochrany subjektivních práv veřejnoprávního charakteru, popřípadě na rozhodování v dalších věcech, v nichž je pravomoc založena zákonem (§ 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto nejprve musí zabývat tím, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví o podané žalobě jednat a rozhodnout, tj. zda v žalobě tvrzená práva, jejichž ochrany se žalobce podanou žalobou domáhá, jsou právy veřejnoprávního charakteru, popř. zda je žaloba podřaditelná svým obsahem pod jiné věci, jež do pravomoci soudů ve správním soudnictví náleží.

V dané věci se jedná o rozhodnutí podle 10a § 11 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, když ovšem námítka byly podány podle § 9 odst. 1 písm. d) téhož zákona proti zápisu zveřejněného slovního označení do rejstříku. Předmětem námitek tak bylo právo držitele shodného nebo zaměnitelného označení, které v České republice v uplynulých

dvou letech před podáním přihlášky ochranné známky získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výroky tohoto držitele.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle ustanovení § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zvláštním zákonem je občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), který v ustanovení § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů a nabylo-li takové rozhodnutí právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Tato právní úprava má zajistit účastníkům v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení před správními soudy.

Protože z citovaných ustanovení vyplývá, že rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy soudům, které postupují podle o. s. ř., je nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán o věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní, neboť to je podstatné pro vymezení hranice věcné příslušnosti mezi soudy obecnými a správními.

I když platné právo uznává rozdíl mezi právem soukromým a veřejným, přesná definice zřejmě nikdy neexistovala. V této souvislosti nelze také opomenout, že některá právní odvětví, např. právo pracovní nebo sociální, nemůžeme bez zbytku zařadit do žádné z těchto kategorií, a to proto, že prvky soukromoprávní a veřejnoprávní jsou často v praktickém životě úzce propojeny a prolínají se. To ale nic nemění na tom, že dělení na právo veřejné a soukromé je stále funkční.

V posuzované věci rozhodoval žalovaný o návrhu na výmaz ochranné známky podle zák. č. 137/1995 Sb. Pravomoc žalovaného jako ústředního orgánu státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů) rozhodovat mimo jiné o poskytování ochrany na ochranné známky vyplývá z ustanovení § 2 písm. a) citovaného zákona. Přesto, že v tomto ani v jiném zákoně není obsažena legální definice pojmu průmyslového vlastnictví, představuje tento pojem podle právní teorie souhrn zvláštních absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově (tj. opakovaně hospodářsky) využitelným a jejich právní ochranu. Předmětem průmyslového vlastnictví (tedy zvláštních absolutních práv, resp. zvláštní právní ochrany) jsou podle tohoto vymezení vynálezy, užitné a průmyslové vzory, topografie polovodičových výrobků a odrůdy rostlin a dále jsou to ochranná označení – ochranné známky, označení původu a zeměpisná označení a obchodní firmy. Protože ochranná známka je statkem nehmotné povahy, která jako součást průmyslových práv je podřaditelná pod pojem duševního vlastnictví, lze ji považovat za jinou majetkovou hodnotu. Podle ustanovení § 118 odst. 1 o. z. jsou předmětem občanskoprávních vztahů nejen věci, ale i, pokud to jejich povaha připouští, práva a jiné majetkové hodnoty. Tyto hodnoty jsou tak nepochybně způsobilé být předmětem občanskoprávních vztahů. Lze

proto učinit závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů. Na soukromoprávním charakteru práv průmyslových nemění nic ani skutečnost, že pro průmyslové vlastnictví je typické prolínání veřejnoprávních aspektů, když nakládání s nimi je podřízeno předpisům veřejného práva a navíc jsou chráněny nejen prostředky práva soukromého, ale i práva veřejného. Z výše uvedených důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodování o ochranných známkách je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromé věci, Nejvyšší správní soud návrh žalobce v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl. Žalobce může podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u místně příslušného okresního (obvodního) soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., když žaloba byla odmítnuta.

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč. O jeho vrácení soud rozhodl analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci v daném případě odpovídá zastavení řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. 6. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu